

مرثیهٔ درخت
محد رضا شفیعی کد کنی

دیگر کدام روزنه، دیگر کدام صبح
خوابِ بلند و تیرهٔ دریا را
-آشفته و عبوس -
تعبیر می کند؟

من می شنیدم از لبِ برگ
-این زبانِ سبز -
در خوابِ نیم شب که سرودش را
در آبِ جویبار،
بدین گونه شسته بود:

-در سوکت ای درختِ تناور!
ای آیتِ خجستهٔ در خویش زیستن!
مارا
حتی امان گریه ندادند.

من اولین سپیدهٔ بیدارِ باغ را
-آمیخته به خونِ طراوت -

در خوابِ برگهایِ تو دیدم
من، اولین ترنمِ مرغانِ صبح را
-بیدارِ روشنائیِ رویانِ رودبار -
در گلِ فشانیِ تو شنیدم

دیدند بادها
کان شاخ و برگ های مقدس
-این سال و سالیان
که شبی مرگواره بود -
در سایهٔ حصارِ تو پوسید
دیوار،

دیوار بی کرانیِ تنهائیِ تو -
یا

دیوارِ باستانیِ تردیده‌هایِ من
نگذاشت شاخه های تو دیگر
در خندهٔ سپیده بنالند
حتی،

نگذاشت قمریانِ پریشان
(اینان که مرگِ یک گلِ نرگس را
یک ماه پیشتر

آن سان گریستند)
در سوک ساکتِ تو بنالند

گیرم،
بیرون ازین حصار کسی نیست
گیرم در آن کرانه نگویند
کاین موجِ روشنائیِ مشرق
- بر نخل هایِ تشنهٔ صحرا، یمن ، عدن...
یا آب هایِ ساحلیِ نیل -
از بخششِ کدام سپیده ست
اما،

من از نگاهِ آینه
- هرچند تیره، تار -
شرمنده ام که : آه
در سوکت ای درختِ تناور،
ای آیتِ خجسته در خویش زیستن،
بالیدن و شکفتن،
در خویش بارور شدن از خویش،
در خاکِ خویش ریشه دواندن
ما را

حتی امانِ گریه ندادند